

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 1Csp/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8620200511
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Keselicová
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2021:8620200511.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník, sudkyňa JUDr. Jana Keselicová, v právnej veci žalobcu W. W. M., nar. X.X.XXXX, bytom O. XXX/XX, XXX XX M., právne zastúpeného Mgr. Petrom Baranom, advokátom, Nám. SNP 538/16, 091 01 Stropkov, proti žalovanému Quantum Credit a. s., Tomášikova 23/C, Bratislava - mestská časť Ružinov 821 01, 47 248 980, právne zastúpeného PERSPECTA Legal, s.r.o. Tomášikova 23/C, Bratislava - mestská časť Ružinov 821 01, IČO: 36 668 745, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 497,91 eura, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 497,91 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 26.2.2020 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 16.3.2020 domáhal zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 497,91 eura.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 8C/41/2016 si žalovaný proti mne uplatnil nárok v celkovej výške 958,01 eur. V tomto konaní bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa úspešný rozsudkom Okresného súdu Svidník sp.zn. 8C/41/2016 zo dňa 28.2.2017, ktorý sa stal právoplatným dňa 19.4.2017. Predmetným rozsudkom súd žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že uplatnenú zmluvnú pokutu vo výške 497,91 eur považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku a súčasne akceptoval vznesenú námietku premičania. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol: „17. Uvedené zmluvné ustanovenie o zmluvnej pokute jednostranne sankcionuje len Účastníka (spotrebiteľa). Jednou z povinností účastníka (spotrebiteľa) je napr. aj dodržanie

-2- 1Csp/20/2020

doby viazanosti zmluvou. Zmluvné dojednanie upravujúce zmluvnú pokutu za nedodržanie doby viazanosti podľa názoru súdu nezohľadňuje žiadnym spôsobom to, v ktorom období v priebehu viazanosti malo dôjsť k porušeniu zmluvných povinností žalovaným. Súd pritom poukazuje na viackrát judikovanú neprijateľnosť takto formulovaných dojednaní o zmluvných pokutách. Napr. v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/13/2010 zo dňa 20.09.2011 krajský súd konštatoval, že: „Žalobca uplatňuje od žalovaného sankciu v podobe zmluvnej pokuty za porušenie akejkoľvek zmluvnej povinnosti a vo výške, ktorá je nezmenená bez ohľadu na to, aký čas zostáva do konca doby viazanosti. Môže teda nastať situácia, že spotrebiteľ zaplatí 23 paušálnych mesačných poplatkov, zostáva mu iba jeden poplatok a pre jeho nezaplatenie uplatní žalobca rovnakú zmluvnú pokutu, ako v prípade, keď sa dostane do omeškania spotrebiteľ na začiatku existencie zmluvného vzťahu. Podmienky, za akých žalobca

dohaduje zmluvnú pokutu v štandardných zmluvách poškodzujú spotrebiteľa. Neprimeranosť sankcie sa prejavuje osobitne v spojení s časovým aspektom, keďže spotrebiteľ je viazaný rovnakou výškou zmluvnej pokuty bez ohľadu na to, či dôjde k porušeniu zmluvnej povinnosti na začiatku alebo konci doby viazanosti. Odvolací súd nijako nepopiera význam zmluvnej pokuty. Uznáva jej osobitosti v porovnaní s úrokmi z omeškania, teda nepopiera popri sebe ani uplatňovanie úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty. Muselo by sa však jednať o zmluvnú pokutu, ktorá obstoje v rámci súdnej kontroly neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách so zreteľom na povahu, obsah a všetky osobitosti právneho úkonu. Pretože podmienky, za akých žalobca dohaduje zmluvnú pokutu v štandardných zmluvách podľa názoru odvolacieho súdu poškodzujú spotrebiteľa.“ V rozsudku sp.zn. 2Co/131/2010 zo dňa 29.06.2011 Krajský súd v Prešove konštatoval, že „Podstatným v tomto smere je, že takto dojednané zmluvné pokuty zaväzovali žalovanú k ich zaplateniu v prípade porušenia zmluvy počas celej doby viazanosti, teda 24 mesiacov a to aj v prípade, ak si účastník zmluvy plnil svoju povinnosť odoberať služby poskytované žalobcom, riadne platil ich úhradu až do doby krátko pred uplynutím doby viazanosti, pričom v prípade nezaplatenia poslednej úhrady mal povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu stále v plnej výške. V tomto smere žalobca nerozlišoval medzi prípadmi, kedy spotrebiteľ ukončí zmluvu jeden mesiac pred uplynutím doby viazanosti, alebo keď sa tak stane na začiatku doby viazanosti. V oboch týchto prípadoch je spotrebiteľ viazaný rovnakou výškou zmluvnej pokuty, čo je potrebné považovať za neprijateľné.“ S uvedenými názormi sa súd stotožňuje, zmluvnú pokutu za nedodržanie doby viazanosti nezohľadňujúce dobu, v ktorej došlo k porušeniu povinnosti žalovaným, považuje za neprijateľnú a tým neplatnú (§ 53 ods. 5 OZ). Z uvedených dôvodov uplatnená zmluvná pokuta nebola vyúčtovaná dôvodne.“ Ako spotrebiteľ si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie požadujem vo výške 497,91 eur. Uvedenú výšku odvodzujem od výšky zmluvnej pokuty, ktorej zaplatenia sa odo mňa žalovaný neúspešne domáhal v súdnom konaní, a ktorá predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ešte pred podaním žaloby sa pokúsil o mimosúdne vyriešenie sporu, a to písomnou výzvou na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Aj keď sa poštová zásielka s písomnou výzvou vrátila s poznámkou „adresát neznámy“, túto zásielku považujem za doručení, keďže zásielku som zasielal na adresu, ktorú má žalovaný zapísanú v obchodnom registri ako svoje sídlo. Za deň doručenia považujem deň 11.2.2020, keďže vtedy sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Okrem sumy 497,91 eur si preto uplatňuje aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s §

-3- 1Csp/20/2020

3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. vo výške 5 % ročne zo sumy 497,91 eur od 26.2.2020 (teda od prvého dňa nasledujúceho po márnom uplynutí lehoty určenej vo výzve) do zaplatenia.

3. Okresný súd Svidník v predmetnej veci vydal platobný rozkaz, č. k. 1Csp/20/2020-21 zo dňa 12. mája 2020.

4. Žalovaný dňa 3.6.2020 podal odpor voči platobnému rozkazu, ktorý odôvodnil tým, že žalobou sa žalobca domáhal na žalovanom poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 497,91 €. Svoj nárok zdôvodnil odkazom na ust. § 3 ods.5 a § 4 ods.2 písm. b) zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v nadväznosti na rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 8C/41/2016 zo dňa 28.02.2017. K uvedenému uviedol (súladne so žalobou), že podľa § 3 ods.5 zák. č. 250/2007 Z.z. posledná veta spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. K uvedenému uviedol, že zámerom zákonodarcu bolo zamedziť používaniu tzv. neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách a uľahčiť bežnému občanovi jeho postavenie v súdnom procese. Novela zákona výslovne určuje sudcovi určiť neprijateľnú zmluvnú podmienku priamo vo výroku rozsudku, a to aj bez podnetu občana. Pri splnení tohto môže súd spotrebiteľovi priznať primerané finančné zadosťučinenie, napríklad za ujmu spôsobenú nečestnou podmienkou v zmluve, môže taktiež do budúcnosti zakázať používať dodávateľskej firme nečestnú zmluvnú podmienku, napríklad neprimerané sankcie. Výrok rozsudku sp. zn. 8C/41/2016 znie nasledovne :I. súd žalobu zamietá, II. žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Konkrétne znenie zmluvnej podmienky,

ktorá mala byť podľa súdu neprijateľná a na základe ktorej má byť žalobcovi priznané primerané finančné zadosťučinenie nebolo vo výrokovvej časti rozsudku uvedené. V tejto súvislosti odkazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obdo/25/2012 zo dňa 31.07.2012, z ktorého vyplýva, že v tomto prípade súd nepostupoval v súlade s ust. § 153 ods. 3, 4 OSP (teraz § 298 CSP) a v jeho konaní videl odňatie možnosti konať pred súdom. Podľa tohto ustanovenia, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia. V porovnaní s predchádzajúcim odsekom 3 citovaného ustanovenia §153 OSP (teraz § 298/1 CSP), podľa ktorého súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná, z formulácie odseku 4 (teraz § 298/2 CSP) vyplýva priamo povinnosť súdu, rozhodujúceho spor zo spotrebiteľskej zmluvy, v prípade, že určitú zmluvnú podmienku, (uvádzanú v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach), posúdi ako neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti, pričom na základe takéhoto posúdenia dodávateľovi neprizná plnenie, alebo mu uloží povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, alebo nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, vo výroku svojho meritórneho rozhodnutia túto zmluvnú podmienku výslovne uviesť (odcítovať jej presné znenie), a to bez ohľadu na to, či sa

-4- 1Csp/20/2020

spotrebiteľ v predmetnom spore domáhal takého určenia. Na základe vyššie uvedených skutočností má žalovaný za to, že v tomto prípade žalobcovi nevznikol nárok na priznanie primeraného zadosťučinenia a následne na uplatnenie žaloby na súde. Vo výrokovvej časti rozsudku absentuje výrok o tom, že vôbec došlo k porušeniu práv žalobcu ako spotrebiteľa a nedeclaruje skutočnosť, že konkrétna zmluvná podmienka je neprijateľná. Výrok I rozsudku sp. zn. 8C/41/2016 o tom, že súd žalobu zamietal je nedostatočný, nie je právnym základom na uplatnenie nároku na priznanie finančného zadosťučinenia. Absencia nároku ako zložky subjektívneho práva vylučuje oprávnenie použiť prostriedky určené právnymi predpismi na vynútenie subjektívneho práva súdom. Túto skutočnosť namietame v plnom rozsahu a trváme na tom, aby z toho dôvodu súd žalobu v plnom rozsahu zamietol. Žalovaný z opatrnosti namietal aj premlčanie nároku, ktorý by bolo možné (za splnenia vyššie uvedených predpokladov) žalovať v trojročnej premlčacej dobe. S ohľadom na dátum uzatvorenia zmluvy máme za to, že žaloba bola podaná po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Žalovaný z opatrnosti namietal aj výšku uplatneného nároku. Súdom by sa mal touto výškou zaoberať a jej priznanie by mal riadne odôvodniť. Podľa nášho názoru je preto vylúčené, aby takto uplatnenú žalobu súd rozhodol formou platobného rozkazu. Z rozhodnutia v skrátenej podobe konaní nie je zrejmé, čo viedlo súd ku konkrétnemu rozhodnutiu a ako dospel k svojmu záveru. Jedná sa o finančný nárok, ktorého výška nie je pevne daná, závisí od posúdenia konkrétneho prípadu a preto by mala byť v rozhodnutí riadne odôvodnená. Z formálneho hľadiska namietame chybu vo vyhotovení platobného rozkazu v časti účastníka na strane žalovaného, kde je uvedená nesprávne sídlo žalovaného.

5. Podľa § 267 ods. 3 CSP, ak čo len jeden zo žalovaných podá včas odpor s vecným odôvodnením, súd zruší platobný rozkaz v celom rozsahu a nariadi pojednávanie. To neplatí, ak ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>>.

6. Uznesením č. k. 1Csp/20/2020-66 zo dňa 7.6.2021 súd zrušil platobný rozkaz.

7. Žalobca vo svojom vyjadrení k odporu zo dňa 25.6.2020 uviedol, že žalovaný vo svojom podaní poukazuje na skutočnosť, že vo výroku rozsudku Okresného súdu Svidník 8C/41/2016 absentuje výrok o tom, že došlo k porušeniu spotrebiteľských práv a nedeclaruje sa v ňom skutočnosť, že konkrétna zmluvná podmienka je neprijateľná. Poukazujúc na uvedené má za to, že rozsudok Okresného súdu Svidník 8C/41/2016 predložený žalobcom nie je právnym základom pre uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Takúto argumentáciu žalobcu považujeme za nenáležitú. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Rozsah porušenia spotrebiteľského práva je definovaný rozsudkom v základnej veci, t.j. rozsudkom Okresného súdu Svidník sp.zn. 8C/41/2016 z

28.2.2017 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako záväzná. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v základnej veci nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenie rozširovať ani zužovať. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Svidník sp.zn. 8C/41/2016 z 28.2.2017 jasne vyplýva, že žaloba žalovaného (v základnom konaní žalobca) bola v časti 497,91 eur zamietnutá práve z dôvodu, že uplatnená zmluvná pokuta predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Skutočnosť, že súd zároveň neuviedol znenie tejto zmluvnej podmienky aj vo výroku rozsudku nemôže byť

-5- 1Csp/20/2020

prekážkou vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Absenciou takéhoto výroku totižto nie je nijakým spôsobom popretá skutočnosť, že žalobca na súde úspešne uplatnil porušenie svojho spotrebiteľského práva. Žalobca v základnom konaní aktívne namietal neprijateľnosť uplatnenej zmluvnej pokuty, pričom jeho obrana sa pretavila do zamietnutia žaloby. Práve neprijateľnosť zmluvnej pokuty bola dôvodom pre zamietnutie žaloby v tejto časti, pričom táto skutočnosť nespochybniteľne vyplýva z odôvodnenia rozsudku v základnom konaní. Zároveň podotkol, že odvolacie sudy už v mnohých rozhodnutiach konštatovali, že spotrebiteľ môže úspešne uplatniť porušenie svojho spotrebiteľského práva aj v rámci svojej obrany v konaní kde vystupuje ako žalovaný. Poukázal napríklad na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 22. 08. 2019 sp.zn. 4Co/124/2019: „15. Odvolací súd sa ďalej stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že, čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti veriteľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti veriteľom uplatnenému nároku ako v predmetnej veci, keď za úspešné uplatnenie práva žalobcom možno považovať jeho úspešnú obranu v konaní vedenom pod sp. zn. 4Csp/129/2016. Žalobca ako spotrebiteľ je preto aktívne legitimovaný v tomto konaní.“ Poukazuje napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 20.3.2018 sp.zn. 13Co/80/2016: „23. Z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa vyplýva splnenie predpokladu na primerané finančné zadosťučinenie pri uplatnenom porušení práva alebo povinnosti ustanovenej nielen samotným zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa ale aj osobitnými predpismi. Pokiaľ ide o úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento predpoklad je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Podľa názoru odvolacieho súdu, na úspešné uplatnenie práva postačuje aj to, keď spotrebiteľ vyjadří nesúhlas s uplatnenou pohľadávkou.“ Rovnako rozhodol Krajský súd v Prešove aj v ďalších rozhodnutiach, napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. 01. 2020 sp.zn. 16Co/28/2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 7.12.2017 sp.zn. 3Co/101/2017.

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu zo dňa 14.7.2020 uviedol, že žalovaný sa v plnom rozsahu pridrižiava všetkým skutočnostiam, ktoré boli uvedené v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 01.06.2020 a navyše uvádza. Žalobca sa svojou žalobou domáha na žalovanom poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 497,91 €. Nárok odôvodnil odkazom na ust. § 3 ods.5 a § 4 ods.2 písm. b) zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v nadväznosti na rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 8C/41/2016 zo dňa 28.02.2017. Podľa § 3 ods.5 zák. č. 250/2007 Z.z. posledná veta spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. V zmysle ust. § 53a) ods. 1) Občianskeho zákonníka Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky je povinný zdržať sa používania takejto podmienky. K uvedenému uviedol žalovaný, že zámerom zákonodarcu bolo zamedziť používaniu tzv. neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách a uľahčiť bežnému občanovi jeho postavenie v súdnom procese. Z tohto dôvodu bol novelou Občianskeho súdneho poriadku - zák. č. 575/2009 Z.z. - do ust. § 153 zavedený nový ods. 4) (teraz § 298/2 CSP). Podľa tohto ustanovenia, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v

-6- 1Csp/20/2020

spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie,

nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia. V porovnaní s predchádzajúcim odsekom 3 citovaného ustanovenia §153 OSP (teraz § 298/1 CSP), podľa ktorého súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná, z formulácie odseku 4 (teraz § 298/2 CSP) vyplýva priamo povinnosť súdu, rozhodujúceho spor zo spotrebiteľskej zmluvy, v prípade, že určitú zmluvnú podmienku, (uvádzanú v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach), posúdi ako neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti, pričom na základe takéhoto posúdenia dodávateľovi neprizná plnenie, alebo mu uloží povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, alebo nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, vo výroku svojho meritórneho rozhodnutia túto zmluvnú podmienku výslovne uviesť (odcítovať jej presné znenie), a to bez ohľadu na to, či sa spotrebiteľ v predmetnom spore domáhal takého určenia. Samotný výrok rozsudku má deklaratórnu povahu bez vplyvu na prípadný spor iných účastníkov konania a bez toho, aby takýto výrok zaväzoval súd, ktorý koná rozhoduje v inej veci. Vyplýva to z ust. § 159 ods. 2 OSP v spojení s § 90 OSP (teraz §228 CSP). Podľa uvedených ustanovení výrok právoplatného rozsudku rieši iba spor a je záväzný medzi účastníkmi súdneho sporu. Výrok napadnutého rozsudku sp. zn. 8C/41/2016 znie nasledovne : I. súd žalobu zamietá II. žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Konkrétne znenie zmluvnej podmienky, ktorá mala byť podľa súdu neprijateľná a na základe ktorej má byť žalobcovi priznané primerané finančné zadosťučinenie nebolo vo výrokovej časti rozsudku uvedené. V tejto súvislosti odkazujeme napr. na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/25/2012 zo dňa 31.07.2012 a na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. Zn 4Cdo/143/2015 zo dňa 29.02.2016, z ktorých vyplýva, že v tomto prípade súd nepostupoval v súlade s ust. § 153 ods. 3, 4 OSP (teraz § 298 CSP) a v jeho konaní videl odňatie možnosti konať pred súdom. Na základe vyššie uvedených skutočností má žalovaný za to, že v tomto prípade žalobcovi nevznikol nárok na priznanie primeraného zadosťučinenia a následne na uplatnenie žaloby na súde. Vo výrokovej časti rozsudku absentuje výrok o tom, že vôbec došlo k porušeniu práv žalobcu ako spotrebiteľa a nedeclaruje sa v ňom skutočnosť, že konkrétna zmluvná podmienka je neplatná z dôvodu jej neprijateľnosti. Výrok I rozsudku sp. zn. 8C/41/2016 o tom, že súd žalobu zamietá je nedostatočný, nie je právnym základom na uplatnenie nároku na priznanie finančného zadosťučinenia. Absencia nároku ako zložky subjektívneho práva vylučuje oprávnenie použiť prostriedky určené právnymi predpismi na vynútenie subjektívneho práva súdom. Okrem tejto skutočnosti, namietame, že žalobcovi nevznikol nárok na priznanie finančného zadosť činenia aj z iného dôvodu. Ako je už vyššie uvedené spolu s určením niektorej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti je v zmysle ust. § 3 ods.5) zák. č. 250/2007 Z.z. spojené aj právo spotrebiteľa domáhať sa poskytnutia finančného zadosť činenia. Pre účely výkladu ust. § 53a) ods.1) OZ je dôležité, že ani toto ustanovenie neobsahuje dôslednú hmotnoprávnu úpravu vzniku práva na finančné zadosťučinenie. Z ustanovenia vyplýva iba to, že pre vznik práva na finančné zadosťučinenie sa vyžaduje porušenie práva alebo povinnosti zodpovednou osobou a toto porušenie je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Žiadne ďalšie hľadiská pre určenie samotnej ujmy, (najmä jej výšky) však zákon neobsahuje. Ani samotné dôvodové správy k

-7- 1Csp/20/2020

zákonu, či už k z.č. 250/2007 Z.z. alebo k Občianskemu zákonníku v tomto smere neobsahujú žiadnu zmienku. Je možné domnievať sa, že zákonodarca možnosťou priznania finančnej náhrady za možnú ujmu, pri zachovaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia a práva na náhradu škody, sledoval iba priznanie zadosťučinenia za inú, ako materiálnu ujmu, čo však je v daných vzťahoch skôr výnimočné. Existencia novej ujmy však nemôže byť hypotetická, ale objektívne možná. Nemôže ísť pritom o ujmu pre priznanie ktorej platí osobitná právna úprava (vydanie bezdôvodného obohatenia a práva na náhradu škody alebo napr. ujmu, ktorá mala byť spôsobená narušením fyzickej alebo morálnej integrity, kde by prichádzala do úvahy aplikácia ust. § 13 a nasl. Obč. zákonníka). Môže teda uzavrieť, že podľa platnej právnej úpravy je táto náhrada síce možná, ale pre absenciu akýchkoľvek hľadísk pre jej priznanie v aplikačnej praxi celkom výnimočná. Jej existencia by mala byť odôvodnená výnimočnými okolnosťami konkrétnej veci a iba vtedy, ak možná ujma nie je postihnuteľná podľa iných ustanovení platnej právnej úpravy. V tomto smere by mal žalobca preukazovať aj svoj nárok (mal by uniesť dôkazné bremeno). Ak by mal žalobca uniesť dôkazné bremeno, mal preukázať všetky nami namietané skutočnosti. Žalobca sa v svojom doplnujúcom podaní obmedzil iba na konštatáciu, že rozsah porušenia spotrebiteľského práva je definovaný rozsudkom a jeho odôvodnením...a že právo na priznanie finančného zadosťučinenia je naplnený nielen v rámci uplatnenia práva žalobou, ale ja formou obrany proti nej“. Inú argumentáciu

nepoužil. Žalovaný má za to, že tieto argumenty nesmerujú k preukázaniu žalovaného nároku ani nevyvracajú námietky žalovaného. Poukazujeme na to, že sa jedná o špecifický nárok, ku ktorému absentuje bližšia právna úprava, resp. jedná sa o nárok uplatniteľný až potom, čo žalobca vyčerpal iné možnosti finančne sa zhojiť, ako je vyššie uvedené. Okrem toho súd sa mal zaoberať bližšie právnou stránkou veci a svoje rozhodnutie zdôvodniť. Podľa nášho názoru je preto vylúčené, aby takto uplatnenú žalobu súd rozhodol formou platobného rozkazu. Z rozhodnutia v skrátanom konaní nie je zrejmé, čo viedlo súd ku konkrétnemu rozhodnutiu a ako dospel k svojim záverom, ktoré by mali byť v rozhodnutí riadne zdôvodnené. Z tohto pohľadu máme za to, že rozhodnutie vo veci je arbitrárne (*iura novit curia*).

9. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu zo dňa 13.8.2020 uviedol, že žalovaný vo svojom podaní poukazuje na ustanovenia Civilného sporového poriadku, predovšetkým § 298 ods. 2, z ktorého vyplýva povinnosť súdu rozhodujúceho spor zo spotrebiteľskej zmluvy uviesť presné znenie neprijateľnej zmluvnej podmienky vo výroku rozsudku, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Z citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku však nijako nevyplýva právny záver vyvodzovaný žalovaným, že výrok rozsudku OS Svidník sp.zn. 8C/41/2016, ktorým súd žalobu zamietol je nedostatočný a nie je právnym základom na uplatnenie nároku na primerané finančné zadostučinenie. Z citovaného ustanovenia možno nanajvýš vyvodiť záver, že Okresný súd Svidník sa vo veci vedenej pod sp.zn. 8C/41/2016 dostatočne precízne neriadil ustanoveniami Civilného sporového poriadku, keď vo svojom rozsudku zo dňa 28.2.2017 neuviedol znenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to napriek tomu, že z odôvodnenia tohto rozsudku jasne vyplýva, že uplatnený nárok vo výške 497,91 eur (zmluvná pokuta) nepriznal práve z dôvodu, že išlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

-8- 1Csp/20/2020

Z uvedeného však nemožno žiadnym spôsobom vyvodzovať, že žalobca ako spotrebiteľ v tomto konaní úspešne neuplatnil porušenie svojho práva a povinnosti dodávateľa v zmysle § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z.. Práve tak ako je možné z odôvodnenia rozsudku OS Svidník sp.zn. 8C/41/2016 vyvodiť, že pri písomnom vyhotovení rozsudku došlo k určitému pochybeniu, keď napriek ust. § 298 ods. 2 CSP konajúci súd neuviedol vo výroku znenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, tak je možné z odôvodnenia tohto rozsudku vyvodiť, že spotrebiteľ v pozícii žalovaného v zmysle § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. úspešne uplatnil porušenie svojho práva na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a povinnosti dodávateľa nepoužívať v zmluvách so spotrebiteľmi neprijateľné zmluvné podmienky. Žalovaný v doručenom písomnom podaní taktiež namieta, že v danom prípade nie sú splnené podmienky pre priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie s poukazom na potrebu preukázovania inej ako materiálnej ujmy, ktorú je porušenie práva alebo povinnosti spôsobilé privodiť. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že zákon č. 250/2007 Z.z. od účinnosti zák. č. 132/2013 Z.z. (10.6.2013) nevyžaduje pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie podmienku, aby porušenie práva či povinnosti bolo spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Vzhľadom na uvedené máme za to, že v danom prípade (právoplatnosť rozsudku OS Svidník v základnom konaní 8C/41/2016 nastala 19.4.2017) je pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie (jeho základ) úplne irelevantné zaoberať sa ujmu, ktorá vznikla alebo mohla spotrebiteľovi vzniknúť v dôsledku porušenia práva alebo povinnosti. Máme za to, že pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. postačuje ak dôjde k samotnému porušeniu práv spotrebiteľa či povinnosti dodávateľa. Tento názor podporuje aj rozsiahla rozhodovacia prax odvolacieho súdu, podľa ktorej jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi a pre vznik tohto práva sa nevyžaduje aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Žalobca poukazuje napr. na: rozsudok Krajského súdu Prešov 2Co/118/2017 z 18.4.2018, rozsudok Krajského súdu Prešov 7Co/34/2018 z 26.6.2018, rozsudok Krajského súdu Prešov 13Co/80/2016 z 20.3.2018, rozsudok Krajského súdu Prešov 16Co/28/2019 z 30.1.2020, rozsudok Krajského súdu Prešov 18Co/18/2019 z 19.6.2019, rozsudok Krajského súdu Prešov 19Co/30/2018 z 28.6.2018, rozsudok Krajského súdu Prešov 22Co/86/2019 z 29.10.2019 a rozsudok Krajského súdu Prešov 24Co/106/2018 z 13.12.2018.

10. Žalovaný v písomnom podaní zo dňa 27.5.2021 oznámil postúpenie všetkých pohľadávok na spoločnosť AK Kredit, IČO: 53 558 022 (postupník) zmluvou zo dňa 26.2.2021.

11. Predmetom konania bolo zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 497,91 eura.

12. Na pojednávaní dňa 9.6.2021 zástupca žalobcu zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu a navrhol žalobe vyhovieť. Žalovaný súhlasil, aby sa súdne konanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti.

13. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav veci.

-9- 1Csp/20/2020

14. Z rozsudku Okresného súdu Svidník, sp. zn. 8C/41/2016 zo dňa 28.2.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.4.2017, súd zistil, že žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá. Predmetom tohto konania bolo zaplatenie sumy 958,01 eura s prísl., súčasťou ktorej bola zmluvná pokuta vo výške 497,90 eura.

15. Z bodu 14 uvedeného rozsudku súd zistil, že v bode 2 Dodatku k zmluve o pripojení sa žalovaný (ako účastník) zaviazal, že počas doby viazanosti nepožiada o vypojenie SIM karty z prevádzky a že sa nedopustí takého konania a ani neumožní také konanie, na základe ktorého by Podniku vzniklo právo zrušiť zmluvu o pripojení odstúpením od nej alebo právo vypovedať Zmluvu o pripojení z dôvodov porušenia povinností zo strany Účastníka. V tomto bode Dodatku sa účastníci ďalej dohodli, že za žiadosť o vypojenie SIM karty z prevádzky podľa tohto bodu Dodatku sa považuje až žiadosť Účastníka o prenesenie telefónneho čísla uvedeného v záhlaví tohto Dodatku od spoločnosti Slovak Telekom a.s. k inému podniku poskytujúcemu verejnú telefónnu službu v Slovenskej republike....Účastník zároveň berie na vedomie a súhlasí s tým, že v prípade porušenia dojednania uvedeného v predchádzajúcej vete je v súlade s týmto bodom Dodatku povinný uhradiť podniku zmluvnú pokutu uvedenú v tabuľke č. 1 tohto Dodatku.

16. Z bodu 15. uvedeného rozsudku súd zistil, že podľa bodu 4 Dodatku k zmluve o pripojení „v prípade porušenia akejkoľvek povinnosti uvedenej v bode 1 písm. c), v bode 2 tohto Dodatku alebo čl. 3 bod 3.6 Všeobecných podmienok alebo čl. 5 bod 5.2 písm. a) až c) Všeobecných podmienok, v dôsledku ktorej došlo k následnému vypojeniu SIM karty zo strany Podniku, je Účastník povinný uhradiť Podniku zmluvnú pokutu uvedenú v tabuľke č. 1 Tohto Dodatku.“

17. Z bodu 16. uvedeného rozsudku súd zistil, že zmluvná pokuta v tabuľke č. 1 Dodatku mala byť dojednaná vo výške 497,91 Eur a doba viazanosti 24 mesiacov.

18. Z odôvodnenia rozsudku bod 17. súd zistil, že uvedené zmluvné ustanovenie o zmluvnej pokute jednostranne sankcionuje len Účastníka (spotrebiteľa). Jednou z povinností účastníka (spotrebiteľa) je napr. aj dodržanie doby viazanosti zmluvou. Zmluvné dojednanie upravujúce zmluvnú pokutu za nedodržanie doby viazanosti podľa názoru súdu nezohľadňuje žiadnym spôsobom to, v ktorom období v priebehu viazanosti malo dôjsť k porušeniu zmluvných povinností žalovaným. Súd pritom poukazuje na viackrát judikovanú neprijateľnosť takto formulovaných dojednaní o zmluvných pokutách. Napr. v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/13/2010 zo dňa 20.09.2011 krajský súd konštatoval, že: „Žalobca uplatňuje od žalovaného sankciu v podobe zmluvnej pokuty za porušenie akejkoľvek zmluvnej povinnosti a vo výške, ktorá je nezmenená bez ohľadu na to, aký čas zostáva do konca doby viazanosti. Môže teda nastať situácia, že spotrebiteľ zaplatí 23 paušálnych mesačných poplatkov, zostáva mu iba jeden poplatok a pre jeho nezaplatenie uplatní žalobca rovnakú zmluvnú pokutu, ako v prípade, keď sa dostane do omeškania spotrebiteľ na začiatku existencie zmluvného vzťahu. Podmienky, za akých žalobca dohaduje zmluvnú pokutu v štandardných zmluvách poškodzujú spotrebiteľa. Neprimeranosť sankcie sa prejavuje osobitne v spojení s časovým aspektom, keďže spotrebiteľ je viazaný rovnakou výškou zmluvnej pokuty bez ohľadu na to, či dôjde k porušeniu zmluvnej povinnosti na začiatku alebo konci doby viazanosti Odvolací súd nijako nepopiera význam zmluvnej pokuty. Uznáva jej osobitosti v porovnaní s úrokmi z omeškania, teda nepopiera popri sebe ani uplatňovanie úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty. Muselo by sa však jednať o

-10- 1Csp/20/2020

zmluvnú pokutu, ktorá obstojí v rámci súdnej kontroly neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách so zreteľom na povahu, obsah a všetky osobitosti právneho úkonu. Pretože podmienky, za akých žalobca dohoduje zmluvnú pokutu v štandardných zmluvách podľa názoru odvolacieho súdu poškodzujú spotrebiteľa.“ V rozsudku sp.zn. 2Co/131/2010 zo dňa 29.06.2011 Krajský súd v Prešove konštatoval, že „Podstatným v tomto smere je, že takto dojednané zmluvné pokuty zaväzovali žalovanú k ich zaplateniu v prípade porušenia zmluvy počas celej doby viazanosti, teda 24 mesiacov a to aj v prípade, ak si účastník zmluvy plnil svoju povinnosť odoberať služby poskytované žalobcom, riadne platil ich úhradu až do doby krátko pred uplynutím doby viazanosti, pričom v prípade nezaplatenia poslednej úhrady mal povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu stále v plnej výške. V tomto smere žalobca nerozlišoval medzi prípadmi, kedy spotrebiteľ ukončí zmluvu jeden mesiac pred uplynutím doby viazanosti, alebo keď sa tak stane na začiatku doby viazanosti. V oboch týchto prípadoch je spotrebiteľ viazaný rovnakou výškou zmluvnej pokuty, čo je potrebné považovať za neprijateľné.“ S uvedenými názormi sa súd stotožňuje, zmluvnú pokutu za nedodržanie doby viazanosti nezohľadňujúce dobu, v ktorej došlo k porušeniu povinnosti žalovaným, považuje za neprijateľnú a tým neplatnú (§ 53 ods. 5 OZ). Z uvedených dôvodov uplatnená zmluvná pokuta nebola vyúčtovaná dôvodne.

19. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

20. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

22. Podľa § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

-11- 1Csp/20/2020

23. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „zruženie“).

24. Podľa § 2 písm. u) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa na účely tohto zákona sa rozumie odbornou starostlivosťou úroveň osobitej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti.

25. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> alebo Obchodného zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/>>, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>.

26. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

27. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žaloba je dôvodná, pričom sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalobcu. V konaní bolo preukázané, že žalobca v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 8C/41/2016 úspešne uplatnil porušenie práva spotrebiteľa, preto má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za porušenie jeho práva nesie zodpovednosť. Žalobca v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 8C/41/2016 dosiahol zamietnutie žaloby. V uvedenom konaní, ktoré inicioval žalovaný bol žalobca ako spotrebiteľ úspešný. Žalovaný (predtým žalobca) v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 8C/41/2016 uplatňoval zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 497,91 eura s prísli., ktorú súd zamietol, pretože ju považoval za neprijateľnú a tým neplatnú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

28. Obrana žalovaného spočívala v tom, že nedošlo k naplneniu ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože súd v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/41/2016 nepostupoval podľa § 298 CSP a nevyslovil vo výroku rozsudku neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Žalovaný vzniesol námietku premlčania v trojročnej premlčacej dobe počítanej od uzavretia zmluvy. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobcovi nebola spôsobená žiadna ujma a nie je dôvod, aby finančné zadosťučinenie zmiernovalo následky, ktoré žalobcovi ani

-12- 1Csp/20/2020

nevznikli. Napokon uviedol, že všetky pohľadávky postúpil na spoločnosť AK kredit, a.s. zmluvou zo dňa 26.2.2021.

29. Súd považoval žalovaného za pasívne vecne legitimovaného v predmetnom spore, pretože v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 8C/41/2016, terajší žalobca ako spotrebiteľ uplatnil proti terajšiemu žalovanému porušenie práv spotrebiteľa a v konaní bol úspešný. V konanom vedenom na tunajšom súde vednou pod sp.zn. 8C/41/2016 bolo ustálené, ktorý subjekt zodpovedá za porušenie povinností vo vzťahu k spotrebiteľovi. Postúpenie pohľadávok žalovaného na iný subjekt je pre toto konanie irelevantné, pretože predmetom konania je pohľadávka žalobcu vo vzťahu k žalovanému a nie naopak.

30. Pokiaľ ide o námietku premlčania, ktorú zniesol žalovaný, tak túto považuje súd za nedôvodnú, pretože nárok bol uplatnený vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ktorú súd počítal od právoplatnosti rozsudku tunajšieho súdu 8C/41/2016, ktorú nadobudol dňa 19.4.2017 a žaloba na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia bola podaná 16.3.2020. Žalobca mohol podať žalobu najskôr 20.4.2017 a trojročná premlčacia doba uplynula 20.4.2020. Až nadobudnutím právoplatnosti rozsudku tunajšieho súdu sp.zn 8C/41/2016 mohlo dôjsť k naplneniu hypotézy predpokladanej ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého ... na súde úspešne uplatní Teda k začatiu plynutia premlčacej doby v súvislosti s uplatneným právom na primerané finančné zadosťučinenie nemohlo dôjsť v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy.

31. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Rozsah porušenia spotrebiteľského práva bol ustálený v citovanom rozsudku sp.zn. 8C/41/2016, ktorý hmotnoprávnou podmienkou pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Ani absencia výroku rozsudku neprijateľnosti zmluvnej podmienky nie je prekážkou na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Inými slovami, ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie postúp súdu podľa § 298 CSP. Úspešnosť spotrebiteľa v súdnom konaní sa prejavuje vo výsledku konania, pričom je irelevantné, či je v pozícii žalobcu alebo žalovaného. Výsledkom konania vedeného na tunajšom súde pod sp.zn. 8C/41/2016, ktoré viedol voči spotrebiteľovi dodávateľ bol 100 % úspech spotrebiteľa. Súd v základnom konaní zamietol žalobu v časti uplatňovanej zmluvnej pokuty z dôvodu jej neprijateľnosti a teda neplatnosti podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaný, teda uplatňoval proti žalobcovi v pôvodnom konaní nárok z neplatnej zmluvnej podmienky, čím porušil ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúcej sa ochrany práv spotrebiteľov.

32. Požadované finančné zadosťučinenie vo výške 497,91 eur považuje súd za primerané s poukazom na to, že pokiaľ by žalobca vo vyššie uvedenom konaní nedosiahol úspešné uplatnenie svojich spotrebiteľských práv - zamietnutie žaloby, zaplatil by sumu 497,91 eura s príslušenstvom.

33. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje ako podmienku vznik ujmy, ba dokonca ani spôsobilosť porušenia privodiť ujmu spotrebiteľovi tak, ako to bolo v znení zákona účinného do 9.6.2013. Pre priznanie primeraného finančného
-13- 1Csp/20/2020

zadosťučinenia, preto postačuje iba úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, čo v danom prípade preukázané bolo. Žalobca v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 8C/41/2016 úspešne uplatnil porušenie svojich práv spotrebiteľa, čo samo o sebe postačuje na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

34. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobcu, ako spotrebiteľa, jeho dôsledkom je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie.

35. Priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia musí byť primeraná, aby naplnila satisfakčnú, výchovnú a odstrašujúcu funkciu tohto právneho inštitútu. Je správne a spravodlivé, aby táto zohľadňovala aj ujmu, ktorá spotrebiteľovi hrozila, pokiaľ by žalovaný uplatňoval voči nemu nároky z neplatnej zmluvnej podmienky. V konkrétnom prípade sa môže výška primeraného finančného zadosťučinenia rovnať aj majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila. V tomto konaní žalobca požadoval zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 497,91 eur, čo sa súdu javí ako primerané, pretože pokiaľ by žalobca nebol úspešný v pôvodnom konaní zaplatil by nedôvodne 497,91 eura s príslušenstvom.

36. Poskytnutie finančného zadosťučinenia spotrebiteľom v individuálnom prípade môže nepochybne odradiť dodávateľov od nekalého konania aj voči ostatným spotrebiteľom.

37. O trovách strán súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca mal v konaní plný úspech, preto má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

P O U Č E N I E : Odvolanie sa podáva lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
 - b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
 - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- 14- 1Csp/20/2020

- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).